

Doručování

Postup soudu, který nerespektuje podacím lístkem prokázanou skutečnost uzavření poštovní smlouvy, a z ní plynoucí povinnost poštovního přepravce odevzdat zásilku příjemci (soudu), je nejen v rozporu s pravidly právního institutu doručování podání účastníků řízení adresovaných soudům prostřednictvím pošty, nýbrž i porušením práva na přístup k soudu, a tím i práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 1001/18, ze dne 26.7.2018)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele M.B., zastoupeného Mgr. M.P., advokátkou, sídlem H., proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. prosince 2017 č. j. 16 C 363/2017-20, za účasti Okresního soudu Praha-západ, jako účastníka řízení, a obchodní korporace Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciové společnosti, sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9 - Vysočany, jako vedlejší účastnice řízení, tak, že rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. prosince 2017 č. j. 16 C 363/2017-20 bylo porušeno základní právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. prosince 2017 č. j. 16 C 363/2017-20 se ruší. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.

Z odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Stěžovatel se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") domáhá zrušení shora uvedeného soudního rozhodnutí, neboť má za to, že jím byla porušena jeho základní práva zaručená v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), přičemž namítá též porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"). Stěžovatel také navrhuje podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy zrušení ustanovení § 202 odst. 2 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též "občanský soudní řád" nebo "o. s. ř."), pro jeho neústavnost.

2. Z ústavní stížnosti, jakož i z napadených rozhodnutí i vyžádaného soudního spisu se podává, že Okresní soud Praha-západ (dále jen "okresní soud") rozhodl napadeným rozsudkem tak, že stěžovatel je povinen zaplatit vedlejší účastnici 1 524 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 1 524 Kč od 2. 6. 2015 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I), a že stěžovatel je povinen zaplatit vedlejší účastnici náhradu nákladů řízení ve výši 1 489 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce vedlejší účastnice (výrok II). Okresní soud zdůraznil, že vyjádření stěžovatele k žalobě vedlejší účastnice se nepodařilo zjistit a že jelikož účastníci řízení souhlasili, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, soud ústní jednání ve věci nenařídil (§ 115a a § 101 odst. 4 o. s. ř.).

II.

Argumentace stěžovatele

3. Stěžovatel v podané ústavní stížnosti zejména uvádí, že dne 28. 11. 2017 mu bylo doručeno usnesení okresního soudu ze dne 13. 11. 2017 č. j. EPR 215152/2017-9, kterým ho soud vyzval, aby se ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení písemně vyjádřil k žalobě, která je připojena (přičemž zdůrazňuje, že již zde byla porušena kogentní lhůta stanovená v § 114b odst. 2 o. s. ř.). Stěžovatel se dne 8. 12. 2017, tedy při zachování soudem poskytnuté lhůty, k žalobě písemně vyjádřil. Vyjádření bylo zasláno doporučenou poštou prostřednictvím doručovatele Česká pošta, s. p., podací číslo: XXX. Současně s výše uvedeným usnesením (č. j. EPR 215152/2017-9) bylo stěžovateli dále doručeno i usnesení č. j. EPR 215152/2017-10, kterým mu soud uložil, aby se ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení vyjádřil, zda souhlasí s tím, aby ve věci bylo soudem rozhodnuto bez nařízení jednání. K tomuto usnesení stěžovatel sdělil, že vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí ve věci samé není možný opravný prostředek, nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání byl součástí výše uvedeného vyjádření k věci samé, které bylo zasláno doporučenou poštou výše uvedenou zásilkou. Následně dne 19. 1. 2018 byl stěžovateli doručen napadený rozsudek. Vzhledem k tomu, že vyjádření k žalobě stěžovatel zaslal doporučenou poštou, ihned v pondělí telefonicky kontaktoval pracovníci senátu 16 C, která mu po vyličení rozhodných skutečností sdělila, že má všechny listiny zaslat naskenované emailem soudu, který se k tomuto po zhodnocení skutkového stavu nějakým způsobem vyjádří. Týž den stěžovatel soudu zaslal elektronicky jednak znovu: 1) písemné vyjádření k žalobě, dále 2) podací lístek a 3) výpis ze sledování zásilek České pošty, s. p., ze kterého je patrné, že předmětné vyjádření bylo soudu doručeno dne 12. 12. 2017. V emailu dále podrobně popsal nastalou situaci, a dále uvedl, že navrhuje autoremeduru v celém rozsahu a zrušení napadeného rozsudku. Následně stěžovatel prostřednictvím aplikace Infosoud zjistil, že na rozsudku byla samozřejmě vyznačena doložka právní moci. Když znovu telefonicky kontaktoval příslušnou kancelář senátu 16 C, bylo mu jinou pracovnící již pouze formálně sděleno, že elektronické vyjádření včetně příloh sice soudce obdržel, nicméně "právní moc byla na rozsudku vyznačena na pokyn soudce, a pokud se Vám to nelíbí, podejte si odvolání". Stěžovatel zdůrazňuje, že podat odvolání si vskutku nemůže, jelikož se jedná o rozsudek vydaný v řízení, jehož předmětem bylo v době vydání rozsudku peněžité plnění nepřevyšující 10 000 Kč. Jelikož stěžovatel nemá jinou možnost obrany, z výše uvedených důvodů mu proto nyní nezbývá, než podat tuto ústavní stížnost, jelikož se k podané věci nemohl na nařízeném soudním jednání vyjádřit a zúčastnit se jednání, čímž bylo porušeno jeho právo na veřejnost řízení, právo na soudní ochranu a právo na spravedlivý proces.

4. Stěžovatel dále navrhl zrušení ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., přičemž uvádí, že dle jeho názoru by měl právo na projednání věci před soudem a s tím související veřejnost řízení a soudní ochranu, resp. spravedlivý proces, mít každý včetně stěžovatele, a to bez ohledu na to, zdali se jedná o spor, jehož předmětem je peněžité plnění ve výši 9 000 Kč nebo 11 000 Kč, a to i v rámci odvolacího řízení.

III.

Vyjádření účastníka řízení a replika stěžovatele

5. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkovi a vedlejší účastníci řízení.

6. Okresní soud ve svém vyjádření zejména plně odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, dále na vyjádření vedení soudu ke stížnosti stěžovatele u zdejšího soudu na č. l. 39 a navrhl odmítnutí ústavní stížnosti jako zjevně neopodstatněné. K meritu věci zejména uvedl, že rozsudek byl vyhlášen až 20. 12. 2017, přičemž do té doby stěžovatel nepodal žádné vyjádření. Tuto skutečnost prověřovalo i vedení zdejšího soudu a žádné podání stěžovatele u zdejšího soudu před vyhlášením rozsudku

nebylo dohledáno.

7. Vedlejší účastnice svého práva vyjádřit se k ústavní stížnosti nevyužila.

8. Stěžovatel ve své replice k vyjádření okresního soudu setrval na podané ústavní stížnosti, přičemž setrval na své stížnostní argumentaci a zdůraznil, že pokud by se k věci nevyjádřil, byla by situace samozřejmě odlišná. To se však v daném případě nestalo. Stěžovatel své vyjádření zaslal doporučeně, jak plyne z příloh k ústavní stížnosti. Taktéž z výpisu ze sledování zásilek České pošty, s. p., je patrné, že zásilka doručena byla. Za tohoto stavu má stěžovatel stále za to, že jeho ústavní stížnost je důvodná, jelikož postupem soudu byla stěžovateli odňata možnost jednat před soudem.

IV.

Procesní předpoklady projednání návrhu

9. Ústavní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny procesní předpoklady projednání ústavní stížnosti. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, ve kterém byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario), neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

10. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), a vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, "superrevizní" instanci v systému obecné justice, oprávněnou svým vlastním rozhodováním (nepřímo) nahrazovat rozhodování obecných soudů; jeho úkolem je "toliko" přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo. Proto je nutno vycházet z pravidla, že vedení řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad "podústavního práva" a jeho aplikace na jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady).

11. Ústavní soud po prostudování ústavní stížnosti, jí napadeného rozhodnutí i vyžádaného soudního spisu, dospěl k závěru, že podaná ústavní stížnost je důvodná, neboť procesním postupem okresního soudu došlo k porušení základního práva stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, pročež je napadené rozhodnutí nutné zrušit.

12. Předmětem nyní posuzovaného sporu je částka ve výši 1 524 Kč (a předmětné úroky z prodlení a také náklady řízení ve výši 1 489 Kč), kterou lze i ve světle judikatury Ústavního soudu označit za bagatelní. Ústavní soud dal opakovaně ve své rozhodovací praxi (např. rozhodnutí ve věcech sp. zn. IV. ÚS 695/01, IV. ÚS 248/01, IV. ÚS 8/01, III. ÚS 405/04, III. ÚS 602/05, III. ÚS 748/07, I. ÚS 988/12 aj., všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>) najevo, že v takových případech - s výjimkou zcela extrémních rozhodnutí - je úspěšnost ústavní stížnosti pro její zjevnou neopodstatněnost vyloučena. Důvodnost ústavní stížnosti v takové věci tedy přichází v úvahu jen v případech extrémního vybočení ze standardů, jež jsou pro postupy zjišťování skutkového základu sporu a pro jeho právní posouzení esenciální (viz usnesení Ústavního soudu usnesení ze dne

24. 1. 2013 sp. zn. III. ÚS 3672/12, ze dne 9. 1. 2013 sp. zn. II. ÚS 4668/12, ze dne 12. 12. 2012 sp. zn. III. ÚS 4497/12 a další). Pochybení takového charakteru však bohužel Ústavní soud shledal v nyní souzené věci.

13. Podstatou ústavní stížnosti je tvrzení stěžovatele, že okresnímu soudu zaslal přípis ze dne 8. 12. 2017, ve kterém se vyjádřil k podané žalobě a ve kterém sdělil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, přičemž okresní soud tvrdí (a to i pro prošetření věci vedením soudu založeném na č. l. 39 soudního spisu), že předmětná zásilka soudu nedorazila, protože měl právo rozhodnout o věci bez nařízení jednání (§ 115a a § 101 odst. 4 o. s. ř.).

14. Z vyžádaného soudního spisu vyplývá (a stěžovatel toto ostatně doložil Ústavnímu soudu i v přílohách podané ústavní stížnosti), že stěžovatel podal dne 8. 12. 2017 zásilku prostřednictvím doručovatele Česká pošta, s. p., podací číslo: XXX, druh zásilky R (tj. doporučená zásilka dle čl. 13 Poštovních podmínek České pošty, s. p.), adresovanou okresnímu soudu, a také stěžovatel prostřednictvím výpisu z online systému sledování zásilek České pošty, s. p. doložil, že předmětná zásilka byla dne 12. 12. 2017 okresnímu soudu dodána. V posuzované věci tedy na jedné straně stojí tvrzení stěžovatele (doložené výše uvedenými dokumenty), že tento zaslal své vyjádření k podané žalobě a svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání okresnímu soudu a na druhé straně stojí tvrzení okresního soudu, že žádná stěžovatelova zásilka okresnímu soudu dodána nebyla.

15. Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2006 sp. zn. IV. ÚS 110/06 (N 202/43 SbNU 261) konstatoval, že judikatura reprezentovaná např. rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1994 sp. zn. 50 Cm 13/94 (publikovaném v časopise Právo a podnikání, č. 11/1995, str. 31), rozsudkem Nejvyššího soudu SSR ze dne 26. 1. 1977 sp. zn. 1 Cz 143/76 (Sbírka rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu č. 34/1978), rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 4. 1996 sp. zn. 4 Cmo 193/96 (publikovaném v časopise Soudní rozhledy č. 5/1996, str. 117), usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2001 sp. zn. 16 Ca 56/2001 a 16 Ca 57/2001 a ostatně i nálezem Ústavního soudu ze dne 8. 12. 1997 sp. zn. IV. ÚS 325/96 (N 153/9 SbNU 335) respektuje poštovní doručenkou, podací stvrzenkou a záznamy z poštovních knih jako údaje směrodatné, jestliže existuje rozpor mezi jednotlivými údaji označujícími podání zásilky.

16. Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2006 sp. zn. IV. ÚS 110/06 (N 202/43 SbNU 261) konstatoval, že výše uvedená východiska se uplatní i v režimu zákona č. [29/2000](#) Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o poštovních službách"), přičemž aplikací zákona o poštovních službách jsou stanoveny poštovní podmínky (srov. § 6 zákona o poštovních službách), které pak určují další konkrétní pravidla pro převzetí a dodání poštovní zásilky.

17. Ústavní soud tedy shledává, že zákon o poštovních službách a z něj vycházející poštovní podmínky ve spojení s příslušnými ustanoveními občanského soudního řádu (srov. zejména také § 57 odst. 3 o. s. ř.) vytvářejí právní institut doručování podání soudům poštou. Ten je nutno považovat v této souvislosti za komunikační prostředek mezi orgány veřejné moci a subjekty, jež vůči veřejné moci uplatňují svá subjektivní veřejná práva; na druhé straně orgány veřejné moci jeho prostřednictvím seznamují subjekty práv s akty výkonu veřejné moci. Tento zásadní účel doručování nesmí být při interpretaci tohoto právního institutu pomíjen. Účelem právní úpravy doručování není totiž kladení překážek osobám uplatňujícím práva, jak tomu bylo v posuzované věci, nýbrž stanovení formálního a průkazného postupu pro jejich uplatňování. Proto mají obecné soudy vykládat a používat právní předpisy související s doručováním tak, aby byl zajištěn vnitřní soulad právního normativního systému, který je podmínkou právní jistoty osob považované za nezbytnou náležitost právního státu [srov. např. nález ze dne 27. 3. 2003 sp. zn. IV. ÚS 690/01 (N 45/29 SbNU 417)].

18. Ustanovení občanského soudního řádu a zákona o poštovních službách upravující doručování osobou poskytující poštovní služby jsou proto ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny součástí zákonem stanoveného postupu, kterým je možno domáhat se u nezávislého a nestranného soudu svých práv. Tato právní úprava je konkretizací kautel práva na soudní ochranu, zejména práva na přístup k soudu, a je proto způsobilá za dodržení imperativu ústavně konformní interpretace působit k ochraně základních práv a svobod.

19. Na základě výše uvedeného Ústavní soud shledává, že pochybením, zakládajícím porušení základních práv a svobod stěžovatele, byl procesní postup okresního soudu, který se upnul ke svému vlastnímu přesvědčení, že stěžovatel vyjádření k podané žalobě a jeho nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání nezaslal, když tento prokazatelně okresnímu soudu doložil skutečnosti, že nejen předmětnou zásilku pod podacím číslem XXX podal, ale že tato byla dokonce dle výpisu z online systému sledování zásilek České pošty, s. p, okresnímu soudu dodána. Takovýto procesní postup okresního soudu ignoroval fakt uzavření poštovní smlouvy, ze které vyplývá povinnost poštovního přepravce odevzdat zásilku příjemci, dále odporoval již ustálené a stále použitelné judikatuře obecných soudů, i judikatuře Ústavního soudu, jakož i samotnému účelu doručování. Tím se dostal do rozporu s požadavkem ústavně konformní interpretace právních předpisů.

20. Z již uvedeného plyne, že Ústavní soud zastává názor již dříve vyslovený ve shora uvedených rozhodnutích, že za průkazný doklad o podání poštovní zásilky považuje údaj na podací stvrzence (podacím lístku) - srov. čl. 54 Poštovních podmínek České pošty, s. p., jež je projevem vůle poštovního přepravce směřujícím k potvrzení, že bylo uskutečněno předání doručované zásilky. Jestliže je zde patrný rozpor mezi tvrzením stěžovatele, že své vyjádření k žalobě a svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání odeslal, které je ze strany stěžovatele podloženo relevantními dokumenty a tvrzením soudu, že žádná stěžovatelova zásilka na soud nedorazila, nemůže se obecný soud spokojit toliko se svým tvrzením o nedoručení zásilky, ale je třeba, aby podání a průběh doručování zásilky ověřil, a to nejlépe dotazem na poštovního přepravce. Z okolností posuzované věci se podává, že předmětná zásilka nemusela být doručena (či mohla být dokonce tzv. ztracena), a to jak např. pochybením ze strany poštovního přepravce (či jeho konkrétního zaměstnance), či i administrativním pochybením na straně okresního soudu, v každém případě však takováto skutečnost nemůže jít na vrub stěžovateli, a to s ohledem na jeho ústavně zaručené právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, jelikož důsledkem této skutečnosti bylo v této konkrétní věci znemožněno stěžovateli hájit svá práva před nezávislým soudem. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani fakt, že podacím lístkem se prokazuje toliko podání zásilky k poštovní přepravě, oproti tomu tzv. dodejka (dle čl. 17 Poštovních podmínek České pošty, s. p.) prokazuje ve formě písemného potvrzení dodání poštovní zásilky příjemci. I přes skutečnost, že stěžovatel takovýmto potvrzením (dodejkou) ze strany okresního soudu nedisponuje (nebo to alespoň v řízení o ústavní stížnosti netvrdí), musí Ústavní soud za této procesní situace v této konkrétní věci konstatovat, že předloženými dokumenty bez jakýchkoliv pochyb odeslání předmětné zásilky doložil.

21. Uvedeným procesním postupem okresního soudu došlo tedy k zásahu do práva stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny ve spojení s čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy, a proto Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl a ústavní stížností napadený rozsudek okresního soudu zrušil podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Učinil tak bez nařízení ústního jednání, neboť od něho nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

22. K návrhu na zrušení § 202 odst. 2 o. s. ř. Ústavní soud konstatuje, že se ve své rozhodovací praxi touto otázkou již opakovaně zabýval a IV. senát ani v tomto případě neshledal důvod pro postup podle § 23 zákona o Ústavním soudu. Pouze připomíná právní názor, který pro posuzování ústavnosti instančního soudního přezkumu vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 31. 10. 2001 sp. zn. Pl. ÚS

15/01 (N 164/24 SbNU 201; 424/2001 Sb.), podle kterého: "Žádný právní řád není a nemůže být z pohledu soustavy procesních prostředků k ochraně práv, jakož i z pohledu soustavy uspořádání přezkumných instancí budován ad infinitum. Každý právní řád generuje a nutně musí generovat i určitý počet chyb. Účelem přezkumného, resp. přezkumných řízení může reálně být takováto pochybení aproximativně minimalizovat a nikoli bezezbytku odstranit. Soustava přezkumných instancí je proto výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivity rozhodování a právní jistoty." Ve vztahu k tzv. bagatelním věcem, jak Ústavní soud konstatoval již např. v usnesení ze dne 28. 1. 2004 sp. zn. II. ÚS 173/02 nebo v nálezu ze dne 6. 11. 2003 sp. zn. III. ÚS 150/03 (N 128/31 SbNU 149), tudíž jednoinstanční soudní přezkum není v rozporu s principem proporcionality s ohledem na požadavky, jež v tomto kontextu vyplývají z čl. 1 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny. Ke shodnému závěru dospěl Ústavní soud i v usnesení ze dne 18. 6. 2001 sp. zn. IV. ÚS 101/01 (U 22/22 SbNU 387), v němž kromě argumentu proporcionalitou uvedl, že z ústavněprávního hlediska není soudní řízení povinně dvoustupňové, s výjimkou věcí trestních, u kterých tento požadavek vyplývá z čl. 2 protokolu č. 7 k Úmluvě.

23. Ústavní soud uzavírá, že z čl. 36 odst. 1 Listiny tudíž bez dalšího pro jiné než věci trestní neplyne nezbytnost dvojstupňového soudního řízení, pročez jednostupňové soudnictví, zejména pak ve věcech objektivně bagatelního významu, nikterak nevybočuje z ústavních mezí, pročez tento návrh stěžovatele na zrušení § 202 odst. 2 o. s. ř. Ústavní soud odmítl podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

24. Nad rámec výše uvedeného Ústavní soud konstatuje, že procesní pochybení okresního soudu nelze spatřovat v jeho usnesení ze dne 13. 11. 2017 č. j. EPR 215152/2017-9, kterým soud stěžovatele vyzval, aby se ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení písemně vyjádřil k žalobě, jelikož toto usnesení nebylo kvalifikovanou výzvou ve smyslu § 114b o. s. ř. s kogentně stanovenou lhůtou k podání vyjádření v délce 30 dnů podle § 114b odst. 2 o. s. ř., jak se domnívá stěžovatel, ale jednalo se o tzv. prostou výzvu k vyjádření dle § 114a odst. 2 písm. a) o. s. ř., kde stanovená lhůta k vyjádření je lhůtou soudcovskou (pořádkovou), přičemž soud ji určí na základě okolností případu, a v tomto projednávaném případě nelze tuto desetidenní lhůtu samu o sobě považovat za neústavní.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)